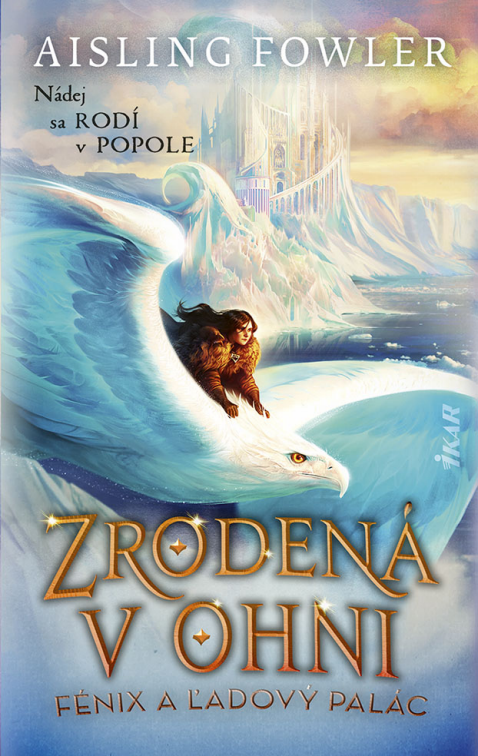

AI SLING FOWLER

Nádej
sa RODÍ
v POPOLE

ZRODENÁ
V OHNI

FÉNIX A L'ADOVÝ PALÁC

AISLING FOWLER

ZRODENÁ
V OHNI
FÉNIX A L'ADOVÝ PALÁC

Preložil Michal Jedinák

IKAR

Aisling Fowler
FIREBORN: PHOENIX AND THE FROST PALACE

Text copyright © Aisling Fowler 2023
Originally published in English in Great Britain by HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd,
Illustrations copyright © Sophie Medvedeva 2023
Map copyright © Virginia Allen 2023
Cover illustrations copyright © Sophie Medvedeva 2023
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2023
Translation © 2023 by Michal Jedinák
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Autorka/ilustrátorka tejto knihy si uplatňuje
morálne právo identifikovať sa
ako autorka/ilustrátorka tejto knihy.

ISBN 978-80-551-9175-1

*Mojej úžasnej agentke Claire,
ktorej viera a nádej pomohli
vzniku tejto série.*

UHOĽ

ZAMRZNUTÉ
PUSTĀTĪNY

Kmeňový háj

ZAMRZNUTÝ LES

ZUBATÉ HORY

HORSKÝ KLAN

NEKONEČNÝ
OCFÁN

Lovecké sídlo

Previs

RIEČNY KLAN

Ilara

Náručie

TRÁVOVÝ KLAN

RIEČNY KRAJ

Svorka

LESNÝ KLAN

VEĽKÝ LES

Bezpečná cesta

LIPNICA

MIĽK

Plávajúci trh

Jazero Ilara

MOČIARNY KLAN

PUŠTNÝ KLAN

VÝMOL

Bezpečná cesta

Bezpečná cesta

1. KAPITOLA

Fénix stúpala čoraz vyššie po schodoch nahrubo vytesaných do útesu. Boleli ju nohy, ale srdce mala napriek námahe ľahké. Oblaky po mnohých dňoch konečne zostúpili pod Previs a odhalili nad osadou horského klanu, v ktorej lovci bývali, sýtu modrú oblohu. Prestalo pršať a počasie bolo ideálne na lov.

„Na vrchol sa nikdy nevytrepeme,“ zastonal Päťka, ktorý sa za ňou vliekol spolu so Sedmičkou a Šestkou.

„O-oddýchnite si.“ Sedmička lapala dych.

„Súhlasím.“ Šestka bol bez dychu, rovnako ako jeho sestra.

Päťka si zhlboka vydýchol. „Geniálny nápad, Sedmička.“

Keď sa Fénix obzrela, videla, že všetci traja už zastali. Opierali sa jeden o druhého a vlasy mali napriek mrazivému vzduchu zlepené potom. Zahryzla si do jazyka – iba pred chvíľou mali prestávku a týmto tempom sa na vrchol naozaj nedostanú – a prikývla.

„Dobre, ale iba chvíľu,“ utrúsila. Aj jej dobre padlo trochu sa vydýchať.

Veveričiak Widge na jej pleci veselo zamával chvostom, gaštanovohnedá sršť sa mu leskla na slnku. Bystré oči upieral nahor. Fénix vydýchla a aj ona zaklonila hlavu. Útes sa nad nimi týčil do výšky, križovali ho kľukaté schody. Ich cieľ bol na samom vrchu, kde nad priepasť vytŕčala červená plošina. Vzlietali a pristávali na nej horskí letci a podľa všetkého sa na nej usadila zrázomnica.

Fénix ticho zastonala – stále to vyzeralo na niekoľko kilometrov cesty. „Ty sa máš,“ zašomrala Widgeovi. „Keby mňa mal kto nosiť!“ Widge šťastne zapišťal, oči vidne bol so sebou spokojný.

Fénix sa pozrela dolu a hneď to oľutovala. Plávali pod nimi oblaky a zastierali výhľad na zem. Zakryli dokonca aj pestrofarebnú osadu horského klanu. Zovrelo jej žalúdok a rýchlo odvrátila zrak, radšej sa sústredila na červený fliačik nad nimi.

„Vyzerá oveľa bližšie,“ oznámila ostatným.

Päťka zaprskal. „Si strašná klamárika, Dvanásťka!“ Tmavé vlasy mu padali na červenú tvár.

„Volám sa Fénix,“ pripomenula mu s úsmevom. „A uznaj, že musíme byť bližšie!“

Traja priatelia s povzdychom vykročili za ňou, telami sa tísli k povrchu útesu. Horský klan neuznával bezpečnostné laná a hlboká priepasť ich znervózňovala.

Sedmička sa pozrela cez plece na Päťku a Šestku. „Rozmýšľali ste nad svojimi loveckými menami?“

Päťka sa okamžite rozžiariť. „Milé, že sa pýtaš. Zostavil som totiž užší zoznam.“ Odmlčal sa a uprel na Šestku pichľavý pohľad. „Áno, ďalší užší zoznam.“

Šestka sa uskrnul. „Aj ja som nad tým rozmýšľal. Dokonale by na teba sedel Papagáj.“

Fénix sa zasmiala. „Ako tí hluční farební vtáci?“

Šestka prikývol. Nevedel skryť pobavenie nad Päťkiným rozhorčením.

„A čo by ste povedali na Páva?“ nevinne navrhla Sedmička.

„Obaja ste odporní.“ Päťka potiahol nosom. „Nie, myslel som skôr niečo ako...“ dramaticky sa odmlčal, „... Lelek.“

Sedmičke a Fénix sa stretli pohľady a obe ich rýchlo odvrátili, aby sa nerozosmiali.

Šestka pokrútil hlavou, mal čo robiť, aby zamaskoval mykanie kútikom. „Otrastné meno.“

„Naozaj?“ Keď všetci prikývli, Päťka pokrčil plecami. „Dobre a čo Čepeltonosič?“

„Nie!“

„Stopár grimov?“

„To už vôbec!“ Šestka prevrátil oči. „Kedy si ty už len stopoval grimov?“

Fénix sa pri spomenutí temnej príšery mimovoľne zachvela. Jedna iba pred tromi mesiacmi zabila v Loveckom sídle jej učiteľku predstavenú Striebornú.

Aj Sedmičke sa na tvári mihol tieň a Fénix napadlo, či si spomenula, ako ju v ten istý deň uniesli. Alebo na

následnú bitku, pri ktorej Fénix svojou novoobjavenou elementárnou mocou nechtiac zničila sídlo...

Zahnala myšlienku a prinútila sa sústrediť na rozhovor. „Myslím, že teraz je rad na tebe, Šestka.“ Nasilu sa usmiala. „Stále sa mi pri tebe vynára meno Cap.“

„Čože?“ Šestkino zdesenie bolo komické.

Fénix sa pokúšala udržať pokojný výraz. „Máš istý krok.“

Sedmička sa usmiala. „To je pravda. Vždy stál nohami pevne na zemi.“

Päťka vážne prikývol. „Dobrý nápad, Fénix. Cap je určite silný kandidát.“

„Nechaj si ho, keď sa ti tak veľmi páči,“ odsekol Šestka.

Štyria priatelia sa hašterili celou cestou hore, až sa schody o hodinu nečakane vyrovnali a odrazu stáli na vrchole. Vzduch tu bol riedky a nádherný výhľad ich umlčal. Hlboko pod nimi sa k horizontu rozprestieralo mliečnobiele more oblakov. Tu a tam sa z neho vynárali hory so štítmí obalenými ligotavým snehom.

„Vďaka ľadovcu,“ zastonal Päťka a sadol si.

Šestka nasadil odhodlaný výraz. „Zopakujeme si, čo vieme o zrázomniciach?“ Podal Päťke ruku a pomohol mu späť na nohy.

„Predstavený Srieň povedal, že pred troma dňami jedna takmer dostala letca,“ hlesla Fénix.

Letci boli v horskom klane ľudia s najväčším rešpektom hneď po náčelníkovi. Vznášali sa na teplých

prúdoch na vlastnoruĎne vyrobených krídlach a Ďasto klan dlho dopredu varovali pred nebezpeĎenstvom.

„Srieň si myslí, že zrázomnica asi stále Ďaká na konci plošiny.“ Päťka skrivil tvár. „Dúfam, že mala po krk daďďa a niekam sa odpratala.“

„Päťka!“ zhrozil sa Šestka. „To nie je loveĎký duch – a uď vôbec nie na našom prvom ozajstnom love!“

„Ešte aj ja d-dúfam, že tam bude,“ veselo sa pridala SedmiĎka.

„Lebo sa proti nej nemusíť postaviť,“ zahundral Päťka.

„Ale v-veľa sa nauĎím.“ Sladko sa usmiala. „Z tvojich chýb.“

„Hej!“

„Nikto nebude robiť chyby,“ uzavrela Fénix pevne a viedla skupinku k Ďerveným doskám, ktoré vyĎnievali nad hrôzostrašným zrázom.

Kúsok od jeho okraja stál sklad krídel v tvare písmena A. Strechu vyrezali tak, aby pripomínala spustené krídla, ich biela farba žiarila oproti modrej oblohe. Od vchodu viedli schodíky rovno k vzletovej plošine. Fénix len pri pohľade na Ďervené dosky naskoĎila husia koďa. Predstava, že na ne vkroĎí, prejde na koniec plošiny iba s dreveným rámom pokrytým perím na chrbte, skoĎí a bude dúfať... Zachvela sa a potlačila strach.

„Nijaké chyby,“ opäť zašepkala, aby sa upokojila. Widge súhlasne zapišťal a veselo švihal chvostom.

„Podľa *Magického bestiára* spôsobujú zrázomnice problémy iba horskému klanu, vďak?“ opýtal sa Šestka.

Fénix prikývla.

Päťka si vzdychol. „Tak spusti. Všetci vieme, že to poznáš naspamäť.“

Fénix sa zazubila a v duchu nalistovala v *Magickom bestiári* heslo zrázomnice.

„Zrázomnice sú nepríjemní škodcovia hôr,“ citovala knihu. „Číhajú na vrcholoch strmých svahov a telom napodobňujú vzhľad okolia. Keď sa splošia a natiahnu za okraj priepasti, môžu vyvolať dojem, že zráz je až o dva metre ďalej ako v skutočnosti. Nešťastník, ktorý na zrázomnicu stúpi, sa zrúti v ústrety istej smrti. Zrázomnica za ním potom zlezie a zhltnie zvyšky svojej obeť.“

„Nechutné,“ zamračil sa Päťka.

Fénix si ho nevšímala. „Po útoku sa telo týchto protivných tvorov vráti do svojej pravej podoby s mnohými nohami. Ich čeluste dokážu drviť kosti, chvost podobný biču pokrývajú jedovaté ostne. Za každú cenu sa im vyhnite, pretože jed spôsobuje ochrnutie.“

„Aké majú hodnotenie?“ Šestka si skontroloval šípky.

Fénix sa usmiala. „Agresivita: štyri z desiatich. Nebezpečenstvo: šesť z desiatich. Náročnosť zneškodnenia: štyri z desiatich.“

„Pche,“ zasmial sa Päťka. „Štyri z desiatich? Bojovali sme aj s horšími. To dáme.“ Úkosom sa pozrel na Sedmičku. „Alebo nie?“

Fénix sa naňho zamračila. Odkedy zistili, že Sedmička je jasnovidka, všetci zápasili s pokušením vypy-

tovať sa jej na vlastnú budúcnosť. Vedeli, aké jej to je nepríjemné.

Sedmička pomaly pokrútila hlavou. „Nič som nevidela, Päťka. M-mrzí ma to.“

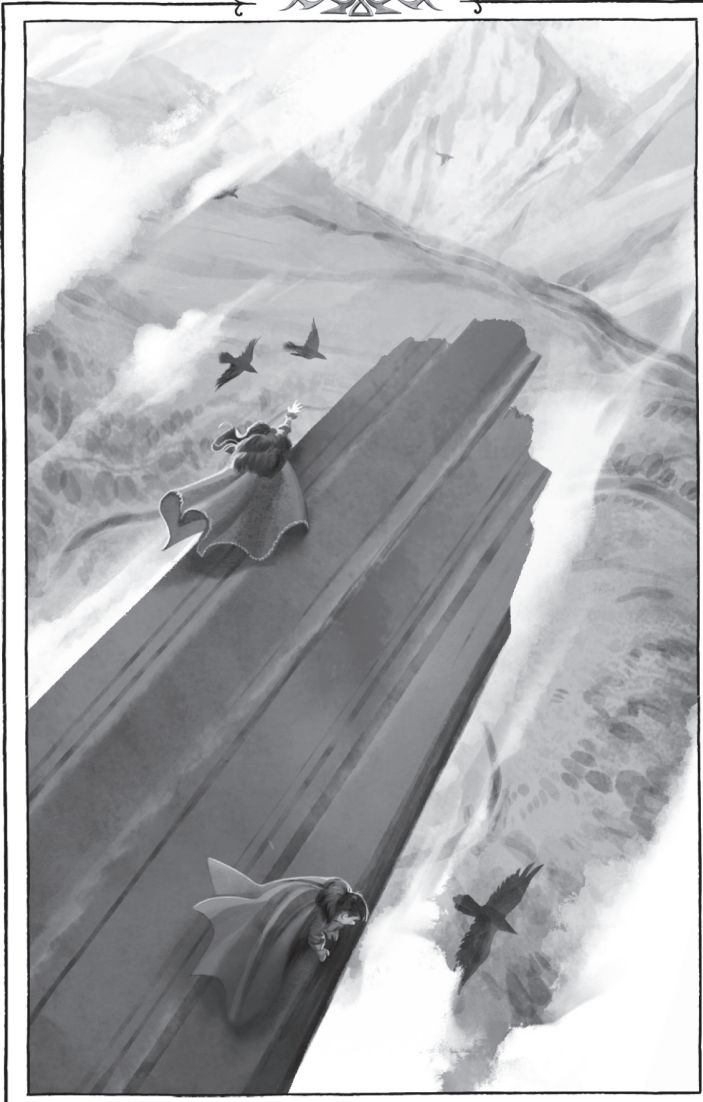
Pokrčil plecami a predstieral ľahostajnosť. „Tak poďme.“ Tasil meč. „Dáme Sedmičke dokonalú lekciu v odstraňovaní zrázomníc.“

Šestka vedľa neho nasadil na tetivu šíp a Fénix zvesila z chrbta sekery.

Fénix šibla pohľadom na Widgea. „Nezostaneš pri Sedmičke?“ Drobné pazúriky jej silnejšie zovreli plece a veвериčiak prižmúril oči. Nemienil sa pohnúť z miesta. „Ako chceš,“ vzdychla si a obrátila sa k ostatným. „Poďme.“

„Veľa šťastia!“ zavolala za nimi Sedmička a rýchlo dodala: „N-nie že by ste ho potrebovali!“

Fénix sa zhlboka nadýchla a vykročila na plošinu.

2. KAPITOLA

„Bol by som radšej, keby ju nenamaľovali načerveno,“ zahundral Šestka.

„Hej, je to trochu nevkusné.“ Päťka skrivil tvár.

„Lenže takto ju letci zo vzduchu ľahšie zbadajú,“ ticho dodala Fénix.

Krvavočervené dosky hladké ako bridlica sa pred nimi načahovali k nekonečnému modrému oceánu.

Fénix pod nohami nepríjemne zavrzgalo drevo a srdce jej vyskočilo do krku. Presunula pozornosť na sekery v rukách, na ich upokojujúcu váhu.

Päťka vedľa nej ticho zapískal. „Nepáči sa mi predstava, že od priepasti nás delia iba tieto dosky. Ako vysoko by sme mali byť podľa náčelníka Vzletného?“

„Lepšie je na to nemyslieť,“ odvetil Šestka po druhom boku Fénix a urobil opatrný krok vpred.

Koniec plošiny bol vzdialený asi tri metre.

Fénix prebehla očami po doskách, hľadala akúkoľvek zmenu farby alebo štruktúry. Päťka pichal mečom niekoľko centimetrov pred seba. Šestka na to používal šíp.

„Zatiaľ nič,“ zašepkal Päťka. Hrotom meča pichol do ďalšej dosky. Vyprchali z neho všetky známky veselosti, tvár mal napätú a oči na stopkách.

Dva a pol metra od okraja.

Fénix postupovala obozretne, zorné pole jej vyplňala jednoliata červeň. Widge jej sedel na pleci ticho a meravo, aj on upieral zrak na namaľované drevo.

Dva metre.

Hrot Šestkinho šípu sa takmer nehlučne zapichol do dreva.

Meter a trištvrte.

Fénix sa pokúšala ovládnuť oči, aby jej stále neodbiehali k zrázu a nekonečnej modrej oblohe, ktorá na nich čakala, keby urobili chybu.

Meter a pol.

Päťke vyrazila na čele kvapka potu. „Musíme byť veľmi blízko,“ zašepkal a opäť vystrel ruku s mečom.

„Tam!“ Fénix si bola istá, že vidí nepatrnú zmenu vo vzorke na dreve, ktorú mohlo odhaliť iba mimoriadne pozorné oko. Ruka jej vystrelila a schmatla Päťku za zápästie tesne predtým, ako sa hrot meča dotkol plošiny.

„Tu?“ zašepkal Šestka. „Áno, vidím to!“

Ako jeden urobili krok vzad. Koniec plošiny vyzeral zhruba jeden a pol metra pred nimi, no v skutočnosti to boli iba necelé tri centimetre. Stačil krok a zrútili by sa do priepasti.

Okolie sa ponorilo do ohlušujúceho ticha, zdalo sa, že aj vietor zadržal dych. Vzápätí Päťka skočil dopredu.

Meč ponoril hlboko do tvora pri nohách a opäť uskočil. Ticho preľal zúrivy vresk.

Päťka, Šestka a Fénix bok po boku ustúpili ďalej od okraja a plošina sa smerom od rany prudko deformovala. Červené dosky sa vlnili, mykali a skrúcali, menili farbu aj štruktúru. O chvíľu sa pred nimi objavil šupinatý tvor. Žlté oči si ich zlovestne obzerali a telo s mnohými nohami sa naplo, chystalo sa zaútočiť.

„Pozor!“ zvolal Päťka, keď k nim vyletel chvost ako bič. Fénix sa prikrčila a cítila, ako sa jej nad hlavou rozvlnil vzduch. Widge jej šibol pod kožušinu.

Zrázomnica postupovala s rozďavenou papuľou, zuby jej pokrývala pleseň a dych jej tak príšerne páchol, až Päťku natiahlo.

„Fuj,“ vydýchol.

Krátke poľavenie v pozornosti tvorovi úplne stačilo. Chvost opäť švihol dopredu ako blesk a bol by Päťku prepichol, keby pred neho neskočila Fénix a nezbavila chvost niekoľkých jedovatých ostňov. Tvor zajačal a zvrtol sa od nej, z rany mu vytekala tmavozelená krv.

Fénix skočila ďalej, ako mala v úmysle. Odrazu stála na samom okraji plošiny a príšera sa ocitla medzi ňou a Päťkou so Šestkou.

„Stoj! Neustupuj!“ vykrikoľ Šestka. Z tváre sa mu vytratila všetka farba.

Fénix zaľala zuby, aby mu niečo neodsekla, a priútila sa sústrediť na zrázomnicu. V tele sa jej však rozhorela iskra hnevu a prebúdzala sa v nej páľivá sila.

Nie, nie, nie.

Prechýtila sekery a hlbokým nádychom sa skúsila upokojiť. Neskoro. Telom jej už prenikali teplé chápahlá, zvíjali sa a naťahovali.

Rástol v nej oheň, pulzoval do rytmu srdca a dožadovao sa slobody.

Horšie načasovanie si nevedela predstaviť.

Tvor preskakoval očami z jedného lovca na druhého, odhadoval najľahší terč.

Fénix sa pokúšala o hlboké, pravidelné nádychy, ktoré pomáhali tmiť oheň. Zvyčajne v takej chvíli zavrela oči a niekoľko minút sedela na tichom mieste. Ibaže teraz to nešlo a zdalo sa jej, že oheň to vie. Čoraz väčšmi v nej silnel, až ju nepríjemne pálili ruky a na čele jej vyrážal pot.

„Poď sem, červík,“ precedil Päťka cez zuby. So Šestkou ustupovali, chceli tvora odlákať od Fénix, aby jej vytvorili väčší priestor. „Poď si po nás!“

Chvíľu sa zdalo, že to zaberie. Zrázomnica urobila krok k chlapcom, no vzápätí sa zvrtila k Fénix, až sa jej nohy premenili na šmuhy. Švihla zmrzačeným chvostom, chcela dievčaťu podraziť nohy.

Fénix reagovala pomaly, pozornosť mala rozdelenu medzi tvora a oheň, ktorý sa z nej pokúšal vyraziť. Prudkým švihom sekery sa jej podarilo odseknúť zvyšok chvosta. Koplá do zrázomnice, ktorá sa na ňu vrhla, ale zle si to vyrátala, takže príšera jej tvrdo narázila do kolien.

„Nie!“ Sedmičkín výkrik znel veľmi vzdialene.

Fénix ako v spomalenom zábere stratila rovnováhu, rozhodila ruky a padala. Spolu so zrázomnicou sa zošmykli z okraja plošiny a celé zorné pole jej vyplnila modrá obloha.

3. KAPITOLA

„Fénix!“ skríkol Šestka.

S vypätím síl sa vo vzduchu zvrtila a švihla sekerou, ktorá sa cez chvostovú časť zrázomnice zaľala do okraja plošiny. Fénix napoly padala, nohami hľadala pevný bod, kým telo jej viselo nad zdanlivo nekonečnou priepasťou a pod ňou vírili oblaky.

Oheň sa rozptýlil, vystriedala ho ľadová hrôza. Držala ju iba sekera. Srdce jej divo bilo a v očiach ju štípal pot, keď zo všetkých síl zvierala rukoväť. Vedľa nej sa zúrivo zmietala zrázomnica. Sekera sa s odporným štiepivým zvukom uvoľňovala z dosky.

Myseľ jej vyprázdnila panika. Kútikom oka zazrela záblesk zubov zrázomnice, ktorá sa skrútila, aby po nej chňapla. Fénix sa inštinktívne zahнала druhou sekerou. Zrázomnica opäť završala a ešte prudšie sa zvíjala. Zúfalo sa pokúšala vyslobodiť spod čepele, ktorá ju priklincovala k drevu. Fénix cítila, ako sa sekera pod ich váhou čoraz väčšmi uvoľňuje. S výkrikom sa vytiahla vyššie, všetky svaly v ruke, ktorá bojovala so smrtiacou gravitáciou,